



VIANOČNÝ LIST 2023

Na ceste

„Božsky zhromaždené“, povzdychneme si niekedy!

Čo keby sme sa vrátili k tejto istote: Všetky sme boli zavolané po mene a jedného dňa sme to počuli s uistením: „Ty si moja milovaná dcéra, v tebe nachádzam svoju radosť“. Nevyberali sme si jedna druhú navzájom, preto si musíme pravdu o svojom povolání znovu a znovu klásť ako ťažisko.

Pre ten istý dôvod sa nemožno brať ako „boží dobrodruh“, ktorý evanjelizuje a lieči svet úplne sám. Naše svedectvo, aby bolo dôveryhodné, potrebuje komunitu. Tá naša nie je nikdy ideálna – ani počtom, ani povahami, ani rozmanitosťou pôsobísk obohacujúcich zdieľanie – práve naopak: nie je veľmi „stmelená“, skôr trochu „rozptýlená“, alebo príliš náročná, invazívna a v konečnom dôsledku ťaživá!

Konkrétny každodenný život so sestrami bol vlastne najmenej predmetom našej voľby. Ale je to skúšobný kameň našich sľubov, a pre ne sme sa samy rozhodli. Sesterský život robí sľuby možnými a dôveryhodnými.

Mimochodom, sesterský život predchádzal Konštitúcie! Prioritu sesterského života potvrdzuje evanjelium, augustiniánska spiritualita i Cirkev: „Žiť ako bratia a sestry je univerzálnym povolaním zvereným každému stvoreniu.“ (pápež František).

Istý teológ dodáva: „Sľuby konkrétnejšie vyjadrujú slobodu otvorenosti pre ‘ty’, aby sme uskutočňovali zmysel našej identity.“

Nebojme sa však uznať, že sesterský život nie je prirodzene idylický: Biblia nám od prvých stránok hovorí o jedovatej žiarlivosti, ktorá otravuje vzťah niekedy až na smrť... A my pokračujeme v písaní Biblie dneška. Nie, sesterský život nie je útulkom bezpečia ani miestom slávy: je skôr odhalením nás samých a toho, čo by sme chceli utajiť. Akoby jeho prvou funkciou bolo vyskúšať nás, pretaviť v ohni zakladateľa. Ako keby málo záležalo na obraze, akým sa usilujeme pôsobiť na ostatných. Je potom sesterský život masochizmom? V určité dni – obeta, to áno!

Čo nám vlastne ukazuje? Ako vitráž prepúšťa lúč svetla, tak nám sesterský život hovorí, že horizontom nie je dnešok, ale bez dnešného dňa sa nedá dosiahnuť. Od čias Kristovho Vtelenia vieme, že sa musíme vzdať všetkej anjelskej mystiky: zväzuje nás zákon – zákon sesterského života – ktorý však predchádza i sprevádza láska.

„Zákonu predchádza ‚si milovaný‘ a nasleduje ‚budeš milovať‘. ‚Si milovaný‘, je základom zákona; ‚Budeš milovať‘, je jeho presah.“

Ktokoľvek abstrahuje zákon od tohto základu a tohto termínu, bude milovať opak života, zakladajúc život na zákone namiesto toho, aby zákon zakladal na prijatom živote. Takto zvrátený zákon sa stáva sieťou, ktorá je o to dusivejšia a smrtiaca, že jej oká sú jemné. Tvrdosti zákona sa treba báť menej než tej jemnosti. Čo ju však prezrádza – keďže na našu záchranu sa v skutočnosti sama prezradí – je pôžitok z obviňovania, do ktorého nás takýto spôsob dodržiavania zákona nutne zvrháva. Evanjelium je o tomto bode dopadu. » (Paul Beauchamp¹)

Sesterský život je základom, na ktorom žijeme svoje sľuby bez toho, aby sme samy seba klamali.

Naše sľuby

- Chudoba

„Blahoslavení chudobní!“. Blahoslavená naša chudoba, naše krehkosti, naše slabosti: majú práve svoje miesto v Kráľovstve. „Kráľovstvo patrí tým, ktorí sa im podobajú“, ktorí ich neskrývajú zo strachu, že stratia tvár.

Dosiahnutie tejto chudoby si vyžaduje čas: čas, aby sa naša strnulosť a skostnatenosť poddala a viac už nezakrývala našu zraniteľnosť a s ňou spojené utrpenie; čas naučiť sa už „nerozprávať historiky“, ale znovu sa pozrieť na vlastný príbeh a objavovať v ňom stopy Boha po našom boku; Trpezlivú a pokojnú prítomnosť Toho, ktorý nás sprevádza každý deň až do skončenia sveta.

Ak si nás Boh vyberá také, aké sme, zraniteľné, prečo si máme dávať iné brnenie?

Ale v našom sľube chudoby je aj ďalší rozmer, rozmer nezištnosti. Toto zažívame pri každej Eucharistii: „Vysoko nad kritérium užitočnosti je tu ponúknutý láskavý a nezištný vzťah ako princíp každého slova a každého gesta. Preto je Eucharistia podstatná. Prameň i prístav².“

- Čistota – zasvätený celibát

Ťažká cesta! Medzi hriešnou sexualitou a spasiteľnou zdržanlivosťou nás kríza zneužívania stavia tvárou v tvár paradoxu života a osobitne toho, čo sme si zvolili: byť pohlavné a zdržanlivé; byť pohlavné a pritom zasvätené v celibáte.

Nejde o to, aby sme žili podľa preludu o panenskej čistote, mať za modlu pôvodný „nepoškrvený“ stav, ku ktorému by sa bolo treba vrátiť. Rehoľníčka nie je „Kristovou nevestou“ bez tela³.

Byť pohlavná bude vždy znamenať určitý pocit nedostatku, byť zdržanlivá bude vždy odopieraním si mať druhého ako svoje naplnenie. Nielen fyzicky, ale aj psychicky, teda odopierať si vlastnenie vzťahu.

¹ D'une montagne à l'autre (Od jednej hory k druhej) – Seuil 199, s.109

² Neznámy teológ, citovaný A. Riccardom v « L'Eglise brûle » Le Cerf 2022, s. 251

³ Naše zriekanie sa nie je odsúdením. Pripomeňme si Ježišov rodokmeň: Tamara Rahab, Bethsabée, Rút... Život – a život v hojnosti, lebo vedie ku Kristovi – prechádza cez sexualitu: «Boh zachraňuje» priamo v našej rozporuplnosti.

Rehoľný život vřak nie je špecifikovaný iba čistotou – tá sa týka každého Ľloveka – ale aj vyjadrením sľubu čistoty v zasvätenom celibáte. Byť v nedostatku a zasvätená Bohu aj iným v čistote a celibáte.

Rozhodnúť sa zostať v nedostatku, aby sme stáli v prítomnosti Boha a kráčali s Ním. Rozhodnúť sa zostať v nedostatku, aby sme stáli aj v prítomnosti blížneho a kráčali s ním.

Neunikáť, nechať sa dotknúť ako On.

Dať vzťahy do centra každého dňa je nepochybne najlepší spôsob, ako zablokovať ľudské násilie, ktoré podkopáva stvoriteľský plán požehnania. Stojí nás to, niekedy nás to zraňuje, ale práve to je náš podiel, aby sme dali svetu ľudskú tvár: vážením si obrazu Boha, ktorý žije v každom.

- Poslušnosť

„A ja, keď budem vyvýšený od zeme, všetkých priťahnem k sebe.“ (Jn 12,32)

Pán pôsobí, stále pracuje: „Nemešká,“ hovorí nám svätý Peter.

Čo keby poslušnosť znamenala na všetko pozerať takto: byť – zostať – s ním, pracovať po jeho boku, vnoriť ruky do cesta, ktoré nám zveruje.

Nie je to také ľahké! Ak by sme počúvali len svoje srdce, začneme tým, že sa vrhneme do vody ako Peter – aj keď to bude neskôr ľutovať – a zabudneme, že aktivizmus, hoci veľkodušný, nie je poslušnosť. Boží spôsob nie je hrnúť sa, ale priťahovať. Je na nás, aby sme našli to, čo Mu môže „pomôcť“, ako sa vyjadrila Etty Hillesumová⁴, rozhodne nie nahrádzať Ho.

Pri príležitosti svojho 50. jubilea jedna priateľka povedala: „*Trvalo mi roky, než som si plne uvedomila, že byť rehoľníčkou znamená byť Kristovou učeníčkou, a nielen bojovníčkou za mnohoraké záležitosti a hodnoty, určite svojou podstatou veľmi dobré, ale nedostatočné. Musela som súhlasiť s určitými škrtmi, aby som milovala podľa Božieho spôsobu. Boh sa odkloní od toho, čo sa niekedy môže zdať najlepšie, ale nie je dostatočne v súlade s evanjeliom. Takto, deň čo deň, som sa naučila stávať sa učeníčkou.*“

„Chod' do seba“, to jedného dňa pochopil svätý Augustín, keď priznal: „Bol som mimo“.

⁴ «Une vie bouleversée» (Pretrhnutý život)- Seuil 1985, s. 175.

Mladá, 27-ročná Židovka žijúca v Amsterdame, si vedie denník v rokoch 1941-1943, keď je Európa pod hitlerovskou čižmou. V septembri 1943, v predvečer svojho zatknutia a deportácie do tábora Osvienčim, kde o dva mesiace neskôr zomrela, napísala:

„Modlitba v nedeľu ráno. Túto noc som po prvýkrát prebdela v tme, oči ma pálili a predo mnou sa neprestajne premietali obrazy ľudského utrpenia. Jednu vec ti sľúbim, Bože môj, ach, maličkosť: budem si dávať pozor, aby som na jeden deň nevešala ako ťarchu toľké úzkosti, čo vo mne vzbudzuje budúcnosť; ale chce to trochu tréningu. Nateraz má každý deň dosť svojich starostí. Pomôžem ti, Bože môj, aby si vo mne nevyhasol, ale vopred nič nemôžem zaručiť. Jedna vec sa mi však javí čoraz jasnejšie (...) s každým úderom môjho srdca, že je na nás, aby sme ti pomáhali a až do konca bránili prýbytok, v ktorom si v nás prichýlený.“

Stať sa sama sebou, „nie kolonizovanou inými, takže som cudzinkou sama sebe“⁵; stať sa mojím ja, ktoré odstránilo prekážky proti láske k sebe⁶; to je cesta k slobode, ktorú si volíme pri zložení sľubu chudoby, čistoty a poslušnosti. Trojaké zrieknutie sa falošných bohov, trojaké uprednostnenie pravého Boha.

Na tejto ceste nás predchádzajú a sprevádzajú dve ženy: Mária a Alexia.

Sú si veľmi blízke

- striednosťou slov, čo nám zanechali: päť výrokov od Márie a *Vyznanie* od Alexie, „dcéry veľkého ticha“

- ich podobnou vytrvalosťou vo viere: po Zvestovaní sa Mária rýchlo vydá na cestu a potom znáša jej pokračovanie bez poznania.

To, čo Alexia prežíva hlboko v sebe, nie je o nič menej odstrašujúce:

„Som veľmi často vyprahnutá, bez zbožnosti, so zatemneným úsudkom a plná zmätených myšlienok... V tomto období sa veľmi rada modlím žalm „De profundis“, lebo z hlbokosti svojej ničoty, svojho nič volám k Bohu všetkej veleby a nepochopiteľnej veľkosti.“ (Vyz.34)

Ich blízkosť je potvrdená počas Alexiinej vízie: Mária jej podáva Dieťa Ježiša a ona ho prijíma ako Mária, aby sa pričíňovala o jeho rast.

V predvečer roku 2024, ktorý bude pre nás zameraný na Počiatočnú formáciu so stretnutím formátoriek a J³, je dobré pripomenúť si, že charakteristikou rehoľného života nie je množstvo alebo výkony, ale jeho „prorocko“.

Prorocko v každodennosti sesterského a komunitného života: tu sa rozpoznáva volanie Ducha dnes⁷, tu je náš život znamením. Prosme o túto milosť v každodennosti!

Radostné Vianoce!

So všetkou svojou sesterskou láskou

Sr. Cécile MARION, cnd-csa
Generálna predstavená

⁵ Marie Balmory : Psychológia a duchovný život – Kristus mimoriadne vydanie č. 276 november 2022

⁶ „Ak nenávidíme samých seba, pravdepodobne budeme nenávidieť všetko ostatné“ Maurice Bellet: tamtiež

⁷ „Prax duchovného rozhovoru by mala byť prejavom bežnej komunikácie (...) s cieľom pripraviť spoločné rozlišovanie, ktoré si prajeme mať ako normálny spôsob rozhodovania v živote-misii (...)“ (A. Soza – Prax spoločného rozlišovania (predhovor) – Ed. Lessius 2022